

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број:12 0 К 000492 09 Квлз
Бања Лука, 18.01.2010. године**

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Горане Микеш, Рециба Бегича и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против осуђеног С.П., због стицаја три кривична дјела разбојништва из члана 233.став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат П.Д. из Б., против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 000492 09 Кж од 30.6.2009. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.01.2010. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 000492 09 Кж од 30.6.2009. године, потврђена је пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000492 08 К од 19.2.2009. године, којом је оптужени С.П. оглашен кривим за стицај три кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 14.09. до 26.12.2008. године. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 200,00 КМ, а оштећени В.Б. је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против цитиране пресуде бранилац осуђеног, адвокат П.Д. из Б. је, благовремено, поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев) због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка, с приједлогом да се побијане пресуде Врховног суда и Окружног суда у Бијељини укину, те предмет врати на поновно одлучивање, или да се пресуда Врховног суда преиначи и оптужени С.П. ослободи од оптужбе. Захтјевом се такође предлаже да се у складу са одредбом члана 339. г) став 3. Закона о кривичном поступку, а која одговара одредби члана 352. став 3. Закона о кривичном

поступку - пречишћен текст („Службени гласник РС“, бр. 100/09 - у даљем тексту ЗКП – пречишћени текст), прекине извршење правоснажне пресуде.

У одговору на захтјев Републички тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован, образложивши такав приједлог наводећи да се разлици захтјева уствари своде на побијање утврђеног чињеничног стања, а да се приговори, којим се оспорава правилност процедуре провођења радњи доказивања, не могу довести у везу са повредом права на одбрану.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 353. ЗКП – пречишћени текст, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 349. став 1. ЗКП – пречишћени текст прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако против пресуде није изјављена жалба, као редован правни лијек, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди Кривичног закона, највећи дио образложења се односи на аргументе подносиоца захтјева о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, због погрешне оцјене изведених доказа на главном претресу, а слиједом тога се на темељу ових недостатака правоснажне пресуде гради теза о погрешној примјени Кривичног закона. Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски основ за подношење захтјева за заштиту законитости, то су ирелевантни приговори таквог карактера при одлучивању о овом правном средству, а повреда Кривичног закона као основ побијања пресуде, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Према томе, тврдња о повреди Кривичног закона се не може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Надаље мањкавости изреке првостепене пресуде, које су изнесене у жалби и на које се указује у захтјеву, а које се огледају у томе да изрека не садржи законску одредбу о саизвршилачкој дјелатности, те да у правном опису дјела није прецизирана намјера прибављања имовинске користи, кроз јасно одређење за кога се прибављање врши (за себе или другога), и по оцјени овог суда немају карактер повреде Кривичног закона која је требала резултирати другачијом пресудом с аспекта постојања кривичног дјела и његове правне квалификације, те кривичне одговорности осуђеног. Ово посебно из разлога што чињенични опис дјела у изреци несумњиво манифестује саизвршилачку

дјелатност осуђеног у извршењу кривичног дјела тешке крађе у означеном облику (претходни договор и прецизиране улоге сваког од саизвршилаца у извршењу дјела), а намјера прибављања противправне имовинске користи, као битан елемент овог кривичног дјела, сасвим јасно је уграђена у чињенични субстрат изреке преседе. При томе је без значаја, како то правилно закључује и побијана другостепена пресуда у свом образложењу, за постојање предметног кривичног дјела, је то у којој мјери је у правном закључку прецизирано да ли је извршење дјела мотивисано намјером прибављања противправне имовинске користи за себе или пак за другог.

Наводећи повреду одредаба кривичног поступка, као основ побијања правоснажне пресуде, у захтјеву се не прецизира облик повреде, али се у образложењу захтјева повреде поступка конкретизују на повреду права на одбрану у виду одбијања доказног приједлога одбране, те повреду која се манифестује у заснивању пресуде на доказу на коме се по одредбама Закона о кривичном поступку не може заснивати пресуда.

Нема основа за тврдњу, изнесену у захтјеву, о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка која се манифестује у облику повреде права на одбрану, усљед одбијања доказног приједлога одбране за провођење доказа вјештачењем ДНК.

Наиме, дискреционо је право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП – пречишћен текст, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција суда је ограничена обавезом да наведе разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају првостепени суд је, како то правилно налази и побијана пресуда, дао разлоге у образложењу којим се руководио при одбијању овог доказног приједлога одбране, па с обзиром на то, нема мјеста приговору захтјева заснованом на тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП – пречишћен текст, која одражава повреду права на одбрану у облику нарушене равноправности странака због неједнаког процесног положаја оптуженог, с аспекта извођења доказа пред судом.

Сасвим је друго питање што се захтјевом доводи у сумњу валидност датог образложења за одбијење наведеног доказног приједлога, међутим приговор таквог карактера се може посматрати само с аспекта рефлексије те одлуке на потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања као основа побијања пресуде, али како је већ наглашено, непотпуна и неправилна чињенична основа пресуде не може бити основ за изјављивање овог ванредног правног средства, па су тиме ирелевантне замјерке захтјева у погледу валидности разлога којим је образложена одлука о одбијању наведеног приједлога за извођење доказа.

Побијана другостепена пресуда Врховног суда је дала разлоге у образложењу за оцјену неоснованости жалбеног приговора заснованог на тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка, која се

манифестује у заснивању пресуде на доказу на коме се по одредбама Закона о кривичном поступку не може заснивати пресуда, а која повреда је садржана у одредби члана 311. став 1. тачка з) ЗКП – пречишћени текст.

Међутим како је ова повреда одредаба кривичног поступка и у захтјеву за заштиту законитости означена као основ побијања правоснажне пресуде, то је потребно и на овом мјесту нагласити да тај облик битне повреде одредаба кривичног поступка не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду права на одбрану, с обзиром на то да повреда права на одбрану манифестује посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка предвиђен у члану 311. став 1. тачка г) ЗКП – пречишћени текст.

Из наведених разлога овај суд налази да је неоснован поднесени захтјев за заштиту законитости, па је исти, у смислу одредбе члана 354. ЗКП-а – пречишћени текст, одбијен као неоснован.

Записничар

Предсједник вијећа

Софија Рибич

Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић